

Οι κάτοικοι της Ικαρίας επαναστατούν κατά των τουρκικών αρχών - Ανακηρύσσεται η Ελευθέρα Πολιτεία Ικαρίας

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Σαν σήμερα για να μην ξεχνιόμαστε... \(ιστορικά γεγονότα & Παγκόσμιες ημέρες\)](#)

Οι κάτοικοι της Ικαρίας επαναστατούν κατά των τουρκικών αρχών. Ανακηρύσσεται η Ελευθέρα Πολιτεία Ικαρίας και σχηματίζεται προσωρινή διοίκηση έως τις 4 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, οπότε άγημα του Ελληνικού Στόλου θα αποβιβαστεί στη νήσο και θα την απελευθερώσει οριστικά.

του Γεωργίου Γ. Σπανού

Η 17η Ιουλίου, πανορθόδοξη εορτή της Αγίας Μαρίνας και πανικάρια ευφρόσυνη ενθύμηση της Ικαριακής Επανάστασης του 1912, έχει φτάσει!

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, πριν από 100 χρόνια, αφού ζύγισε το Ικαριώτικο βότσαλο που του πρόσφερε με θάρρος ο αρχηγός της Ικαριακής Επανάστασης Ιωάννης Μαλαχίας αποφάσισε να το πετάξει, την κρισιμότερη στιγμή, μέσα στη λίμνη του Αιγαίου - τη λίμνη των πιο ευαίσθητων και επικίνδυνων ισορροπιών - περιμένοντας με αγωνία αλλά και με την τόλμη ενός πραγματικού και διορατικού ηγέτη τις αντιδράσεις των φίλων και των εχθρών της Ελλάδας. Το βότσαλο εκείνο τάρραξε τα ύδατα του Αιγαίου και το νέο της αυτόνομης απελευθέρωσης της Ικαρίας, στάλθηκε σαν σύνθημα του τελικού ξεσηκωμού, καβάλα στα κύματα του Ικαρίου Πελάγους σε όλα τα υπόδουλα ελληνικά μέρη.

Ο απελευθερωτικός αγώνας της Ικαρίας μπορεί να θυμίζει αλλά δεν είναι όμοιος με αντίστοιχες προσπάθειες απελευθέρωσης άλλων τοπικών Ελληνικών τμημάτων. Τρεις είναι οι κύριοι λόγοι γι' αυτό: ο τρόπος (η Ικαρία δεν απελευθερώθηκε από άλλους αλλά μόνη της), η χρονική στιγμή που διεξάχθηκε αλλά και η επιρροή που άσκησε το απρόσμενο επιτυχές αποτέλεσμα πάνω στον Βενιζέλο και τον βοήθησε θετικά στη λήψη των αποφάσεων εκείνων που θα έπαιζαν καθοριστικό ρόλο στην προετοιμασία των Βαλκανικών πολέμων.

Ένα λάθος, το οποίο γίνεται καμιά φορά και από ντόπιους διανοητές, είναι ότι η Ικαριακή Επανάσταση θεωρείται ένα απλό και αυτόνομο τοπικιστικό γεγονός που συνέβη σε ανύποπτο χρόνο. Ήταν, πράγματι, μία απρόσμενη και απρογραμμάτιστη

(από πλευράς Αθηνών) προσπάθεια αποτίναξης του Τουρκικού ζυγού η οποία είχε όμως σαν αποτέλεσμα την εγκαθίδρυση, στο κέντρο του γεωπολιτικού καζανιού που έβραζε, μία αυτόνομη κι Ελευθέρη Πολιτεία, αυτήν της Ικαρίας -για όσο καιρό χρειάστηκε.

Καταρχάς, η Επανάσταση των Ικαρίων και οι Βαλκανικοί Πόλεμοι δεν αλληλοσχετίζονται απλά και μόνο χρονικά. Η σχέση τους είναι βαθύτερη και σε ικανό βαθμό αλληλένδετη. Τη χρονική εκείνη στιγμή, το καλοκαίρι του 1912, οι Ικάριοι επαναστάτες, ναι μεν κατά κύριο λόγο, είχαν αποφασίσει να απελευθερωθούν διότι πολύ απλά είχε φτάσει ο κόμπος στο χτένι και είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου, ήξεραν όμως ότι θα έπαιζαν και το ρόλο των ανιχνευτών του κυρίου εθνικού σώματος της Ελλάδας. Επειδή δε, διαφαινόταν έντονα και ο κίνδυνος ενός ενδεχόμενου τουρκικού εποικισμού από Κούρδους και Λάζους στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, το ρίσκο επάρθη δίχως δεύτερη σκέψη, παρόλο που οι συνέπειες θα μπορούσαν να ήταν εντελώς και ολοκληρωτικά καταστροφικές για το νησί επειδή θα μπορούσαν να προκαλέσουν τουρκική αντίδραση ευρείας κλίμακας και θα μιλούσαμε σήμερα για του Αθήρα την ολόμαυρη ράχη.....

Όμως δεν έγινε έτσι. Το αντίθετο. Η Επανάσταση στην Ικαρία πέτυχε και λειτούργησε δοκιμαστικά και προπαρασκευαστικά, συμβάλλοντας με τον τρόπο της, ώστε ο Βενιζέλος να βγάλει τα κατάλληλα συμπεράσματα και τις σωστές αποφάσεις για το άμεσο μέλλον της Ελλάδας (άλλωστε γι' αυτό έδωσε την υποστήριξη του με διπλωματικό και σιωπηρό τρόπο). Έτσι, οι Βαλκανικοί πόλεμοι με την έμπνευση του Μεγάλου Πολιτικού και το θάρρος των Ικαρίων, μπορεί να ξεκίνησαν επίσημα την 5η Οκτωβρίου του '12 αλλά (παρ' όλη την απροσεξία διαφόρων παλαιών και σύγχρονων ιστορικών) είχαν ως προοιμιακό εφαλτήριο τα Ικαριακά γεγονότα της 17ης Ιουλίου του 1912.

Επίσης, ο ηρωικός αγωνιστής της Ικαρίας Γεώργιος Σπανός[1] (παρατίθεται στο τέλος μία σπάνια φωτογραφία του), δεν είναι απλά ο νεκρός μίας τοπικής επανάστασης, όσο κι αν αυτή ήταν ηρωική -και δεν το αναφέρω αυτό μεροληπτικά λόγω καταγωγής και της κληρονομικής συνωνυμίας μου, ως δισέγγονος του. Είναι ο πρώτος νεκρός των Βαλκανικών Πολέμων[2] και το αίμα του δεν αναζωογόνησε μόνο το αιεθαλές δέντρο της Ικαριακής Ελευθερίας, αλλά πότισε κι ενέπνευσε την ευρύτερη υποδουλωμένη Ελληνική θέληση ώστε να κινηθεί με παρρησία προς την τολμηρή πορεία της ανάκτησης των υπολοίπων εδαφών (όπως η Σάμος) που ποθούσαν να αναπνεύσουν και πάλι ελεύθερο αέρα, και το κάνουν μέχρι σήμερα χάρη σε όλους εμφανείς και αφανείς ήρωες της Εθνικής εποποιίας του 1912.

Ο ελεύθερος αυτός αέρας που κερδήθηκε με πίστη στο Θεό, ιερό θάρρος, ηρωικό αίμα και αγιασμένες θυσίες, σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, έχει και πάλι ανάγκη από τη

διαφύλαξη και τη δικαίωση του, την ώρα που οι κυβερνώντες της εποχής μας έχουν παραχωρήσει κυριαρχικά δικαιώματα της πατρίδας μας και κινδυνεύουμε να συρθούμε σε μία νέα μακροχρόνια δουλεία εξαιτίας της δικής τους ανεπάρκειας, της ματαιόδοξης δουλοπρέπειας τους, αλλά και της δικής μας αδιακρισίας και ελαφρότητας.

Ο Ικαριώτικος τόπος μαζί με την ταπεινή και κρυφή ζωή που έμαθαν να διάγουν από αιώνες οι ξεχωριστοί κάτοικοι του, λόγω της γεωγραφικής του θέσης και της αυθεντικής χριστιανικής πνευματικότητας που είχαν ενστερνιστεί, έμεναν πάντα σε μία σχετική αφάνεια, που ήταν άλλες φορές αναγκαστική[3] και άλλες συνειδητή... λόγω του γονιδίου της αυτάρκειας και της αυτοσυντήρησης που τους διακατείχε. Δεν προκαλούσαν οι ίδιοι την προσοχή του υπόλοιπου κόσμου ούτε και όταν επιτελούσαν τις, ουκ ολίγες, ηρωικές πράξεις έναντι στους Τούρκους δυνάστες τους (βλ. Κακό Καταβασίδι[4], κατάργηση του Χαρατσομανίου[5] κ.α. - πόσο επίκαιρη φαντάζει σήμερα η σθεναρή στάση των Ικαρίων απέναντι στο παράλογο χαράτσι της εποχής)

Οι πρόγονοι μας, δύο φορές ελευθερώθηκαν μόνοι τους από τους Τούρκους και τις δύο φορές, η κεντρική διοίκηση της εκάστοτε Ελληνικής επικράτειας αναγκάστηκε να τηρήσει (επισήμως τουλάχιστον) παγερά αδιάφορη στάση, εξαιτίας των εκάστοτε κρίσιμων συγκυριών και των σημαντικών εθνικών λόγων που συνέτρεχαν. Το 1830, την ώρα που η Ελλάδα πετύχαινε με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου να αναγνωριστεί διεθνώς και επισήμως ως Κράτος, η απελευθερωμένη Ικαρία, δεν έμελλε να περιληφθεί και η ίδια σε αυτό (το ίδιο έπαθε η Πάτμος, η Λέρος και η Κάλυμνος) διότι παραχωρήθηκε πίσω στην Τουρκία ανταλλασσόμενη με την Εύβοια. Το 1912 ο Τύπος της εποχής και η τότε Κυβέρνηση τήρησαν σιγή ιχθύος, για την Ιχθυόεσσα. Ο μεν πρώτος, ξώφαλτσα και αποσπασματικά ανέφερε το συμβάν και η δεύτερη, προσπαθούσε να παραμείνει διπλωματικά αποστασιοποιημένη για να μπορέσει να αξιολογήσει και να αξιοποιήσει τις τυχόν απρόβλεπτες συνέπειες που θα μπορούσε να της δημιουργήσει η Ικαριακή Επανάσταση. Όμως και οι Ικάριοι απ' την πλευρά τους, για τον ίδιο λόγο, προσπαθούσαν και στο μεγαλύτερο βαθμό το κατάφεραν -έστω κι αν το γνήσιο ελληνικό σαράκι της εσωτερικής διαμάχης τους κατέτρωγε- να τελούν κατά τους μήνες μετά την επανάσταση «εν ησυχίαν και τάξιν», «εν αγάπη και ομονοία συμμορφώνται... εις τα κελεύσματα της πατρίδος» γιατί όπως γνώριζαν καλά «αυτό επέτασσε η φίλη πατρίς» και διεκήρυτταν ότι με αυτόν τον τρόπο «θέλουσιν επιτευχθή οι πόθοι ημών»[6], της ένωσης δηλ. με την Ελλάδα. Δεν χρειάζεται και πολύ φαντασία για να καταλάβουμε τι θα έλεγαν οι Ικάριοι του 1912, μετά από όλες αυτές τις θυσίες, τους αγώνες και την υπομονή για την ένωση με την Ελλάδα, για κάποια σημερινά σχόλια (αν και όχι εντελώς αδικαιολόγητα) περί

διεξαγωγής Δημοψηφίσματος για Ανεξαρτησία ή όχι λόγω των 100 χρόνων....

Είναι γεγονός, πάντως, ότι έναν ολόκληρο αιώνα μετά αντί η Ικαρία να αποτελεί ένα από τα κέντρα του ενδιαφέροντος της εκάστοτε κυβέρνησης, για τους προφανείς σημαντικούς εθνικούς λόγους του σήμερα αλλά και... τους λιγότερο προφανείς, παραμένει σε αφάνεια μέσα στον χάρτη των πολιτικών προτεραιοτήτων του τερατουργήματος εκείνου που ονομάζεται «σύγχρονο» Ελληνικό Κράτος. Τα τελευταία εκατό χρόνια, θα μπορούσαν να αποτελούσαν, χωρίς ιδιαίτερη υπερβολή, άλλον έναν Αιώνα της Αφάνειας για την Ικαρία. Με εξαίρεση την προβολή που της έτυχε από ιστορίες γνωστών εξόριστων (που καλώς είδαν το φως της δημοσιότητας), την καταγωγή κάποιων μελών της 17N, την Kallisti Ferries και τη Ζώνη Μακροβιότητας (Blue Zones, Icaria-Sardinia-Okinawa), η Ικαρία σπανίως ήρθε τον τελευταίο αιώνα στο προσκήνιο της πανελλαδικής επικαιρότητας. Φυσικά, όλα αυτά λειτούργησαν σωρευτικά και σήμερα απολαμβάνει μία ευρύτερη προβολή (σε παγκόσμιο-πονημένο επίπεδο) την οποία όμως ουσιαστικά θα μπορούσε να έχει απορροφήσει και να έχει αξιοποιήσει, για το καλώς νοούμενο συμφέρον της, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό. Οι λόγοι που δεν έχει γίνει αυτό και το πώς θα έπρεπε να γίνει, δεν είναι του παρόντος, αλλά είναι ανάγκη να διερευνώνται συνέχεια ώστε να βρίσκονται εποικοδομητικές λύσεις και δράσεις.

Βρισκόμαστε λοιπόν ακριβώς εκατό χρόνια μετά την Ικαριακή Επανάσταση και οι λόγοι που την πυροδότησαν τότε δεν θα μπορούσαν να είναι πιο επίκαιροι, πιο διδακτικοί και πιο χρήσιμοι για όλους μας σήμερα. Η Ικαρία του 2012 παραμένει ακόμα στο μάτι του Κυκλώνα. Κείτεται εν τω μέσω των εξελίξεων.

Μήπως ελύθηθεν η ώρα, “ούλοι εμείς” να μιμηθούμε τους προγόνους μας και να είμαστε έτοιμοι μήπως χρειαστεί να κατακρυσμνήσουμε τους νέους “αγάδες” μας από το “Κακό Καταβασίδι” (δηλ. με την πρώτη ευκαιρία και με στόμφο), “συγκούδουνους” (μαζί με το συνάφι τους); Ναι, φαίνεται πως... ελύθηθεν.

Η Ορθόδοξη πνευματική προετοιμασία και όχι οι πλάνες της Νέας Εποχής, η υγιής πολιτική σκέψη και δράση και όχι η πρόχειρη και ανεργμάτιστη ιδεολογία, η αξιόπιστη ενημέρωση και όχι η μασημένη τροφή, η ίδια άποψη και όχι το ράδιο αρβύλα, η Ικαριώτικη συνείδηση και όχι η κομματική είναι όλα εκείνα που μπορούν να μας κρατούν σε πραγματική και ουσιαστική εγρήγορση. Θα πρέπει να αφυπνιζόμαστε μιμούμενοι τις πνευματικές αρετές των Ικαρίων προγόνων μας που δεν έβαζαν τίποτε πάνω από την προσφιλή πίστη τους στο Θεό και τη διαφύλαξη της Πατρίδας, δεν αντικαταστάσαν με τίποτα την αγνή και ανεπιτήδευτη μίμηση των Αγίων που πέρασαν και έζησαν σε αυτόν εδώ τον τόπο. Αυτοί δεν ήταν οι λόγοι που έκαναν και παλαιότερους, πνευματικούς περιηγητές να καταγράψουν ότι

«...σωφρονεστέρους των Ικαρίων ουδαμού εύρον»[7]; Μήπως οι Ικάριοι πρόγονοι μας, από τους οποίους όλοι καυχώμεθα σήμερα ότι καταγόμαστε και συντηρούμε την παράδοση τους, ήταν λιγότερο έξυπνοι από εμάς σήμερα; Μήπως με τα χρόνια έχει εγκατασταθεί μία άλλη τρόικα στην οποία έχουμε υποδουλωθεί χωρίς να το πολυάρουμε χαμπάρι; Μήπως η παγερή απάθεια, η κουτοπόνηρη ιδιοτέλεια και η αφελής ανευλάβεια, έχουν εγκαθιδρύσει το επιτελείο τους στην καθημερινότητα της κοινωνίας μας και έχουν βρει για τα καλά τη γωνιά τους μέσα μας; Αυτή δεν είναι η τρόικα που πρέπει να διώξουμε πρώτα, ώστε και καμία άλλη να μη μπορεί να έχει εξουσία πάνω μας;

Είναι πολύ χρήσιμο ν' αναρωτηθούμε σήμερα: αν ερχόντουσαν οι ίδιοι εκείνοι περιηγητές, θα έβρισκαν τα ίδια στοιχεία για να επαναβεβαιώσουν το παραπάνω συμπέρασμα τους; Αν ζωντάνευαν οι αγωνιστές του 1912, αν π.χ. ο Μαλαχίας καθόταν σιωπηλά στο κέντρο του Αγίου Κηρύκου, αν ο Σπανός ξεπέζεψε σε μια γωνιά στον Εύδηλο, αν ο παπα- Κουλουλιάς πεζοπορούσε μέσα στις Ράχες, αν όλοι οι αγωνιστές ανεξαιρέτως, διαχέονταν σε όλη την Ικαρία για να παρατηρήσουν όλους μας και να συλλέξουν δείγματα των δικών τους ιδανικών που ήταν η ακλόνητη Πίστη, η αυτονόητη Θυσία, ο αρχοντικός Σεβασμός, η αδιαπραγμάτευτη Πατρίδα, η ανόθευτη Φιλία, η ανυπόκριτη Ευλάβεια, η διαφύλαξη της Παράδοσης, θα τα έβρισκαν; Αν και υπάρχουν, δυστυχώς, ισχυρές αντενδείξεις εγώ ευελπιστώ πως ναι, θα τα έβρισκαν. Ακόμα και αν τα ευρήματα τους ήταν λιγότερα από όσα θα ήθελαν, θα λειτουργούσαν, όμως, σαν μία νέα μαγιά που θα μας επέτρεπε να ελπίζουμε, τουλάχιστον, στη ζύμωση ενός καλύτερου Ικαριώτικου μέλλοντος που θα κληρονομήσουν τα παιδιά μας και θα εμποτίσει τις υπόλοιπες γενιές.

Μόνο έτσι θα είμαστε έτοιμοι για να σηκώσουμε τις βαριές απαιτήσεις και να αντέξουμε τις πραγματικές δυσκολίες των παιδαγωγικών καιρών, που ακολουθούν ευθύς αμέσως λόγω της αποστασίας μας από τις πνευματικές βάσεις των προγόνων μας, τις οποίες άλλωστε πολλές φορές, ακόμα και με λύσσα προσπαθήσαμε να γκρεμίσουμε.

Οι άνθρωποι είναι που εγκαταλείπουν το Θεό και ποτέ ο Θεός τους ανθρώπους, μας τόνιζε ο Γέροντας Παΐσιος, κατά τα χρόνια πριν κοιμηθεί (12η Ιουλίου 1994) και για να μας προετοιμάσει μας προέλεγε όλα όσα έχουν ήδη λάβει χώρα και προλειαίνουν το έδαφος για την επόμενη φάση (και που όταν τα θυμόμαστε είναι σα να διαβάζουμε καθημερινή εφημερίδα μέχρι και στις λεπτομέρειες τους). Δηλαδή, ότι όλα τα σχέδια εκείνων των “μεγάλων” -αλλά όχι τρανών- που ονειρεύονται έναν κόσμο υποτελή χωρίς εθνικές και κυριαρχικές απαιτήσεις και δικαιώματα (τα οποία θα έχουν παραδώσει οικειοθελώς μετά από πολλή πνευματική, ψυχολογική και οικονομική καταπίεση οι λαοί), θα προβαριστούν αλλά

δεν θα προλάβουν να εφαρμοστούν. Μετά τη μπόρα τη δαιμονική θα έρθει η λιακάδα η θεϊκή μας έλεγε ο μεγαλύτερος σύγχρονος Άγιος, της Ελλάδος πάσης το καύχημα.

Ακριβώς αυτό δεν βιώνουμε τώρα; Δεν είναι μία...δαιμονική μπόρα; Μία γενική πρόβα για την εφαρμογή των ευσεβών -ή μάλλον ασεβών- πόθων, των αναίσχυντων, των αμοραλιστικών και, στην κυριολεξία, των σατανικών προθέσεων που έχουν ξεπουλημένες ψυχές που τους δίνεται κατά καιρούς η δυνατότητα να ασκούν πολιτική σε παγκόσμιο επίπεδο και που οι οποίοι κανονικά, χωρίς τους μέντορες τους που προσπαθούν να κινούν τα παγκόσμια νήματα, αυτά τα ανδρείκελα παγκόσμιας εμβέλειας, δεν θα ήταν ικανά να διοικούν ούτε... περίπτερο. Ποιοι είναι αυτοί που αν δεν είχαν τους σκοτεινούς συμβούλους τους αγκαζέ, ίσως η πιο φαινή προσωπική τους ιδέα για οικονομική και επιχειρηματική ανάπτυξη θα ήταν το άνοιγμα κουρείου ή μαιευτηρίου στο... Άγιον Όρος; Αυτοί, που δεν θα μπορούσαν να αρθρώσουν λέξη ούτε στη μητρική γλώσσα τους χωρίς την ελληνική, πόσο μάλλον να μας περιπαίζουν. Αυτοί, που δεν έχουν ούτε μία πανεπιστημιακή, δικαστική ή άλλης χρησιμότητας θεσμική στέγη στη χώρα τους, χωρίς Ιωνικές κολώνες -ακόμα και ο Λευκός Οίκος, το σύμβολο της Pax Americana είναι Ελληνικού ρυθμού. Αυτοί που ξεχνούν ότι δανειζόντουσαν (ή έκλεβαν) τον πολιτισμό μας μέχρι να φτιάξουν το δικό τους. Αλήθεια, αυτά τα δάνεια πώς ξεπληρώνονται; Τηρούνται οι εθνικοί κανόνες, τα δεοντολογικά μνημόνια και οι οντολογικές υποχρεώσεις τους απέναντι μας; Αυτοί είναι που γίνονται ανεκτοί από εμάς (δεν ξέρω για πόσο ακόμα) και όχι εμείς από δαύτους. Αν η Ελλάδα χρέωνε για πνευματικά δικαιώματα έστω κι ένα σεντ, για κάθε μία χρήση ελληνικής λέξης, έννοιας ή επιστημονικού όρου θα γινόταν αυτομάτως η πλουσιότερη χώρα στον Κόσμο με πλεόνασμα για όλες τις γενιές του μέλλοντος. Οι Γερμανικές αποζημιώσεις μπροστά σε αυτά τα ποσά είναι κόκκος άμμου...

Καθόμαστε και ανεχόμαστε τη Γερμανία, την Τουρκία, τα Σκόπια δεκαετίες τώρα διότι απλά κατάφεραν οι διάφοροι Εφιάλτες και Νενέκοι να ξεπουλήσουν (πέραν της ψυχής τους) Ελληνικά δικαιώματα εκμεταλλεύοντας την εμπιστοσύνη του λαού και παρασύρθησαν οι πολίτες στον κατήφορο του κουτόχορτου από λαοπλάνους. Αντί οι Έλληνες πολιτικοί να πηγαίνουν στην Ευρώπη και την Αμερική με την αρχοντιά και τη δύναμη της Ελληνικής παράδοσης και ιστορίας, που κρατά στο χέρι όλη, την πολιτισμένη, οικουμένη, πάνε ψελλίζοντας ή στέλνουν τη σκιά τους να εκπροσωπήσει τη χώρα μας.

Πως αλλιώς, λοιπόν, θα επιβιώσουμε μέχρι την καινούρια ημέρα που θα ξημερώσει έπειτα, αν όχι με την επιστροφή μας στις αιώνιες ρίζες μας που κρατούν την άσβηστη Ρωμιοσύνη που ανθεί και φέρει κι άλλο επειδή είναι ποτισμένη με αίμα από εθελούσιες θυσίες ηρώων και Αγίων που μιμήθηκαν τον Ίδιο Τον Χριστό;

Πρόδος είναι να γυρίζω πίσω στο σωστό δρόμο και όχι να συνεχίζω κουτοεγωιστικά στον λάθος. Ανάπτυξη είναι το κλάδεμα (των παθών και των πλανών) μετά το οποίο θα πετάξουν γερά και καρποφόρα κλαδιά που θα φωτίσουν το νου μας για τη εξεύρεση των σωστών λύσεων σε όλα τα επίπεδα για το ευρύτερο καλό. Αειφορία είναι η συνεχής βιωτή και εφαρμογή από μέρους μας των Ιδανικών που ελκύουν τη Θεϊκή παρέμβαση η οποία είναι ψηλαφητή και μετά όλα τα υπόλοιπα παίρνουν την πραγματική τους θέση και αξία, στο παρόν, στο μέλλον και στην Ιστορία.

«Θαρσείν χρη!» Διότι... «οι δε απολειπόμενοι ου στεφανούνται»[8].

Γεώργιος Σπανός (1912)

[1] Γεώργιος Σπανός (1868-1912). Είχε ενεργό ρόλο στην Επανάσταση τελώντας υπό τις διαταγές του Αρχηγού Ιω. Μαλαχία τον οποίον συνόδευε και προστάτευε. Είχε αποκτήσει 7 παιδιά με την δυναμική γυναίκα του Μαριγώ Πουλιανού, μεταξύ των οποίων και των Κωνσταντίνο (Σιφουνή) ο οποίος είχε σύζυγο την αλησμόνητη Ικαριώτισσα, και αγόγγυστη τροφό δεκάδων παιδιών (πέραν των έξι δικών της) Αδαμαντία (Διαμαντούλα) Παντελιάδη. Ο Γεώργιος Σπανός, (ο ήρωας) ήταν ένα από τα 10 παιδιά του Ιερέα Νικολάου Σπανού, (1845-1917, του οποίου το μνήμα βρίσκεται στο προαύλιο της Αγ. Ειρήνης στον Κάμπο), και της Δέσποινας Μάζαρη. Ο δε παπα-Νικόλας ήταν γιος του κατά κόσμον Γεωργίου Σπανού (1817-1897) ο οποίος εκοιμήθη ως μοναχός Γεράσιμος στην Κολλυβάδικη Ι. Μ. Ευαγγελισμού Λευκάδος, έξω από τον Άγιο Κήρυκο κι έμεινε ευρύτερα γνωστός ως Χατζη-Γεράσιμος.

Οι Σπανοί που ήταν μέλη της Διοικούσας Επιτροπής της Ελευθέρας Πολιτείας Ικαρίας, Λεωνίδας, Χριστόδουλος και Χαράλαμπος ήταν αδέρφια του Γεωργίου Σπανού (του ήρωα) ενώ ο Θεόδωρος ήταν θείος του και γιος του Χ?Γεράσιμου (εξ

ου και αναγράφεται πάντα στα αρχεία της Επανάστασης ως Θ. ΧΓ.(ή Θ. Γ.) Σπανός).
[2] Στ. Μωραΐτου “Η Ικαριακή Επανάσταση της 17ης Ιουλίου και οι Βαλκανικοί Πόλεμοι” Αθήνα 1963, Ομιλία στον Άγιο Κήρυκο για τα 50 χρόνια της Ικαριακής Επανάστασης.

[3] Ως ο «Αιώνας της Αφάνειας», ονομάστηκε η μακρόχρονη περίοδος στην Ικαρία περ. τον 16ο αι. όταν οι Ικάριοι επέλεξαν να μην εγκαταλείψουν το νησί αλλά να δημιουργούν την εντύπωση της ολοσχερούς ερήμωσης του κατά τη διάρκεια της ημέρας, ως άμυνα έναντι σε εισβολείς, πειρατές κτλ. Συνήθεια που παραμένει έως σήμερα σε ορεινές περιοχές όπως οι Ράχες και εξηγεί το φαινόμενο του βραδυνού ωραρίου των εμπορικών μαγαζιών.

[4] Η θεαματική κατακρήμνιση του πρώτου Αγά που πέμφθηκε στην Ικαρία από τους Τούρκους και λόγω της ανάρμοστης και προκλητικής συμπεριφοράς του «αποπέμφθηκε» στον γκρεμό του Κακού Καταβασιδίου αριστοτεχνικά από τους Ικαρίους, «συγκοδούνος» (με όλα του τα λούσα και τον εξοπλισμό). Οι Ικάριοι έμειναν, μάλιστα ατιμώρητοι καθώς οι Τούρκοι δεν κατάφεραν να βγάλουν άκρη για το ποιος το έκανε διότι όλοι ισχυριζόντουσαν στους ανακριτές πως? «Ούλοι εμείς (το κάναμε) Εφέντη».

[5] 6ην Δεκεμβρίου 1795: Ο παπα-Χριστόδουλος Καφάκος, έσωσε το περιστατικό γράφοντας το στο περιθώριο ενός παλαιού χειρόγραφου Ευαγγελίου. Οι Ικάριοι είχαν αντιδράσει δυναμικά στο υπέρμετρο «χαρατσομάνι» και πέτυχαν την απαλλαγή τους! (βλ. Ιωάννου Μελά, Πανηγυρικός της 20ης Ιουλίου 1970 για την Ικαριακή Επανάσταση και του ίδιου «Ιστορία της Νήσου Ικαρίας»)

[6] Προκήρυξις Προς τον Φιλόνομον και Φιλήσυχον λαόν της Ελευθέρας Πολιτείας Ικαρίας, εν Φαναρίω 23ην Ιουλίου 1912 και επίσης Εν Αγίω Κηρύκω 18η Σ/βρίου 1912, Λομβαρδάς

[7] Επαμεινώνδα Σταματιάδη, Ικαριακά, 1893, σσ. 103-104

[8] Ελευθέριος Βενιζέλος προς Ιωάννη Μαλαχία, λίγες ημέρες πριν την Ικαριακή Επανάσταση του 1912, δηλαδή, Χρειάζεται Θάρρος, και εκείνοι που υπολείπονται (του θάρρους) δεν παίρνουν το στεφάνι της νίκης (παραμένουν ηττημένοι).

Πηγή: briefingnews.gr